

Η εθνική ενότητα είναι βαμμένη με αίμα και θρεμμένη με αυταπάτες

Από τις Πρέσπες στις εκλογές

και από την εθνική παράκρουση στην εθνική ανάπτυξη.

Με ορίζοντα λίγων μηνών για τις επερχόμενες τρεις εκλογικές αναμετρήσεις, βρισκόμαστε ακριβώς ένα χρόνο μετά το πρώτο εθνικιστικό συλλαλητήριο του 2018 στην Θεσσαλονίκη που εμφανίστηκε ως η πρώτη «παλλαϊκή απάντηση» στην διαπραγματευτική κινητικότητα για την επίλυση του μακεδονικού ζητήματος. Από τότε μέχρι σήμερα, τα πολιτικά γεγονότα - με τη θλιβερή και πλατιά κοινωνική και πολιτική σύνθεση των πρωταγωνιστών τους - αλλά και η στάση του ελληνικού κράτους διαγράφουν μια πορεία τυπικά αντιθετική, αλλά στο βάθος παράλληλη. Η συνέχιση του εθνικιστικού ορυμαγδού και μετά την συμφωνία των Πρεσπών είναι το λιγότερο αναμενόμενη. Η πρώτη εκλογική μάχη μετά τις κοινοβουλευτικές ανακατατάξεις της προηγούμενης τετραετίας, όπως άλλωστε απαιτεί και κάθε εκλογικό πανηγύρι, ενέχει την μέγιστη όξυνση της πολιτικής αντιπαράθεσης, με κάθε κόμμα να παίζει επιθετικά, ιδίως στο προνομιακό του πεδίο. Τα «μεγάλα εθνικά ζητήματα», όπως και τα «μεγάλα εθνικά διλήμματα» (βλέπε δημοψήφισμα 2015), ευνοούν πάντα την συσπείρωση της εκάστοτε κομματικής βάσης στοχεύοντας όμως και πέραν αυτής. Δεν είναι καθόλου τυχαίο λοιπόν ότι ένα ζήτημα, στο οποίο την ίδια γραμμή θα ακολουθούσε και η αξιωματική αντιπολίτευση, αποτέλεσε το #1 σημείο αντικυβερνητικής πολιτικής για το μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού κόσμου, με τους ΑΝ.ΕΛ. μάλιστα να εγκαταλείπουν ατάκτως τον κυβερνητικό σχηματισμό.

Η ρητορική που βασίζεται στην επίκληση στο εθνικό αίσθημα δεν έχει μόνο την έκφανση της καταφανώς εθνικιστικής προπαγάνδας των ακροδεξιών αποβρασμάτων. Δεν παραβλέπουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ως κυβερνών κόμμα επιδιώκει να αποκρούσει τους χαρακτηρισμούς περί «κυβέρνησης εθνικής μειοδοσίας», μιλώντας με όρους «εθνικής ευθύνης» και «εθνικής διπλωματικής επιτυχίας». Έτσι, σε κάθε ευκαιρία επαναδιατυπώνει την στρατηγική του ελληνικού κράτους για να επιτύχει ισχυρότερο ρόλο στα Βαλκάνια. Υπό την σκέπη του ΝΑΤΟ, και ανοίγοντας “ευρωπαϊκή προοπτική” για την Μακεδονία, φροντίζει να απομακρύνει τις όποιες επεκτατικές βλέψεις Βουλγαρίας και Αλβανίας αλλά και την τουρκική επιρροή στα βόρεια σύνορά του. Οι θέσεις που λαμβάνει κάθε πλευρά στα Βαλκάνια δεν μπορούν να ειπωθούν ξεκομμένες από τους ευρύτερους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς. Παρατηρώντας τα ενδόθερα, η συμφωνία των Πρεσπών, για παράδειγμα, δεν είναι παρά μια νίκη σε έναν πόλεμο με άλλα μέσα (sic). Δεν είναι μόνο η ενίσχυση του ρόλου των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ και μέσω αυτών του ελληνικού κράτους. Ταυτόχρονα, ανοίγει και περαιτέρω δρόμους διεύθυνσης του ελληνικού κεφαλαίου στην Μακεδονία, στην οποία εδώ και 20 χρόνια έχει ήδη επενδύσει άνω του 1 δις ευρώ, σε πετρελαιοειδή, καύσιμα, τράπεζες και λιανεμπόριο.

Η συμφωνία των Πρεσπών όμως, ως σημείο καμπής σε επίπεδο διπλωματικών σχέσεων υπήρξε πράγματι ένα μεγάλο εθνικό θέμα. Οι πολιτικές συμφωνίες και οι ενδοκομματικοί διχασμοί, με ελάχιστα σημεία απόκλισης

ως προς την επιχειρηματολογία και με δεδομένες τις επικοινωνιακές κωλοτούμπες αποτυπώνουν συνολικά δύο πλευρές, αυτή των εθνικιστικών θέσεων (πχ κόμματα και πολιτικοί φορείς που στήριξαν και τα συλλαλητήρια) και από την άλλη, τις θέσεις που εξέφρασαν μια εθνική στρατηγική, δήθεν win – win, η οποία εν προκειμένω στηρίζει με διπλωματική δεινότητα και συνεργασίες τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους.

Οι εθνικιστικές φαντασιώσεις στο προσκήνιο

κι οι φασίστες σε ζεστή αγκαλιά

Με αφορμή τις διαπραγματεύσεις και την τελική διακρατική συμφωνία για την ονομασία του γειτονικού κράτους, εμφανίστηκε στο δημόσιο πεδίο, ιδίως στο πλαίσιο των συλλαλητηρίων, ένα απροσδιόριστο συνονθύλευμα πατριωτών, οι οποίοι ξεσηκώθηκαν για το "ξεπούλημα της πατρίδας" τους και αποφάσισαν να ουρλιάζουν ανιστόρητα για την "ελληνικότητα της μίας και μοναδικής μακεδονίας". Όλος αυτός ο συρφετός που συναντήθηκε και συμπορεύτηκε σε ένα ενορχηστρωμένο εθνικιστικό κρεσέντο, τροφοδοτήθηκε από την κυρίαρχη ρητορεία περί εθνικής ενότητας, από τον παροξυσμό της προάσπισης των εθνικών συμφερόντων και της εδαφικής ακεραιότητας, πριμοδοτήθηκε από την κυρίαρχη κρατική αφήγηση περί εθνικής ανάπτυξης της χώρας, βασισμένης στις "δυνατότητές της" και τα γεωστρατηγικά της ατού, ειδικά τώρα που "πέρασαν τα δύσκολα χρόνια του μνημονίου".

Κοινή αφετηρία των υποκειμένων αυτών: το εθνικό ιδεολόγημα για μια ισχυρή πατρίδα με ενδυναμωμένη θέση στο διεθνές σκηνικό. Επιστρατεύτηκε η ευρύχωρη ομπρέλα του έθνους και ό,τι συνεπάγεται το δόγμα «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» και οι εθνικιστικές φαντασιώσεις προκειμένου να χωρέσει αυτή η άμορφη μάζα πατριωτών, με διαφορετική πολιτικοκοινωνική προέλευση και αφετηρία, διαφορετικά συμφέροντα και βέβαια καμία ταξική συνείδηση.

Ως κύριοι διοργανωτές των συλλαλητηρίων εμφανίστηκαν οι διάφορες παμμακεδονικές οργανώσεις, οργανώσεις του απόδημου ελληνισμού και της βόρειας Ελλάδας, που ως άλλοι «μακεδονομάχοι», ανέλαβαν κυρίως οργανωτικά και προπαγανδιστικά καθήκοντα. Πλασάροντας μάλιστα το προφίλ των δήθεν ανεξάρτητων πατριωτών, την ίδια στιγμή που βρέθηκαν πλάι πλάι στη χρυσή αυγή και τα δεξιά κόμματα -με τα ΜΜΕ να σιγοντάρουν- επεδίωξαν να ευαισθητοποιήσουν τις πατριωτικές χορδές με όρους όχλου και μάζας, προπαγανδίζοντας τα μακεδονικά πανηγυράκια.

Η δημόσια πολιτική στήριξη και παρουσία της Ν.Δ. από τη θέση της αντιπολίτευσης δεν θα μπορούσε να λείπει. Από κοντά και οι ακροδεξιές παραφυάδες της (κράμα πατριωτών της ακροδεξιάς ΑΝ.ΕΛ., ΛΑ.Ο.Σ, Ένωση Κεντρώων, Ελλήνων Συνέλευσις κ.ο.κ.), οι διάφοροι στρατιωτικοί, απόστρατοι, στελέχη των ενόπλων δυνάμεων, μπάτσοι, εκπρόσωποι της εκκλησίας -από το παπαδαριό μέχρι τους ψεκασμένους πιστούς-, λοιποί εκφραστές του νεοφιλελεύθερου μπλοκ, εναλλακτικοί ή αριστεροευαίσθητοι καλλιτέχνες, επιχειρηματίες και παράγοντες του ποδοσφαίρου μαζί με τα τσιράκια τους (π.χ. δημόσια παρουσία ακροδεξιών χούλιγκανς που προέβησαν σε επιθέσεις σε αυτοοργανωμένους χώρους).

Αυτό το πλαίσιο του εθνικού παροξυσμού, αποτέλεσε ιδανική ευκαιρία και για τη ναζιστική συμμορία της χ.α., η οποία βλέποντας τα εθνικιστικά κοινωνικά αντανάκλαστικά, προσπάθησε να πρωτοστατήσει πολιτικά την περίοδο των συλλαλητηρίων, ώστε να κεφαλαιοποιήσει ο,τι μπορεί στο δημόσιο πεδίο. Μετά από μεγάλο διάστημα δημόσιας απουσίας από το δρόμο, αποτέλεσμα των αντιφασιστικών αντανάκλαστικών και αγώνων, όντας ταυτόχρονα και σε στάση αναμονής όσον αφορά τις διώξεις του ηγετικού πυρήνα της, το "μείζον εθνικό ζήτημα" αποτέλεσε αφορμή για να διεκδικήσει χώρο στο προσκήνιο. Παράλληλα, βρήκαν την ευκαιρία να δράσουν και οι διάφορες ακροδεξιές γκρούπες και συμμορίες, οι οποίες προέκυψαν όλα τα προηγούμενα χρόνια από την αυτονόμηση ομάδων και ατόμων, από εσωτερικές διασπάσεις, ανταγωνισμούς και

ρουφιανιλίκια στο εσωτερικό της χ.α. Έτσι, τα εθνικιστικά συλλαλητήρια που αποτέλεσαν το σημείο συνάντησης σύσσωμου του εθνικού εσμού, στάθηκαν αφορμή για επιθέσεις σε αντιεξουαστικές καταλήψεις και κοινωνικούς χώρους, επιθέσεις σε μετανάστριες – ες, υποκίνηση εθνικιστικών καταλήψεων σε σχολεία (κυρίως της β. Ελλάδας), αλλά και για την επίδειξη δύναμης και συγκρουσιακότητας στο δρόμο.

Στο πολιτικό και ηθικό ξέπλυμα των παραπάνω συλλαλητηρίων στάθηκε σημαντική η αρωγή της πατριωτικής αριστεράς, αφενός με τη συμμετοχή στα συλλαλητήρια ΛΑΕ, ΕΠΑΜ, Πλεύση Ελευθερίας κλπ και αφετέρου με την πατριωτική στάση του ΚΚΕ και άλλων κομμουνιστικών οργανώσεων που στο όνομα του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα καταλήγουν να σιγοντάρουν τον όχλο αναπαράγοντας τους «φόβους» για το ζήτημα της μακεδονικής γλώσσας και των μειονοτήτων. Και κάπως έτσι, ο αριστερός πατριωτισμός, λαϊκιστικός, όσο και προσκολλημένος τελικά στην δική του αριστερή εθνική αφήγηση, αποτελεί την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος, που στο βάθος αντιλαμβάνεται το έθνος ως σημείο εκκίνησης της κοινωνικής συγκρότησης. Η ηθελημένη ή μη αποσιώπηση του ανταγωνισμού ως δομικού στοιχείου του έθνους, πέρα από το ξέπλυμα που παρέχει αφειδώς στο εθνικισμό, συντελεί περαιτέρω στην άμβλυνση του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού. Θολώνει τις ταξικές αντιθέσεις και τις άλλες κοινωνικές διαιρέσεις και καταπιέσεις. Αυτό άλλωστε πλασάρει με περίσσια περηφάνια και η αριστερή κρατική διαχείριση των τελευταίων ετών, ντοπάροντας τις συνειδήσεις με μπόλικο πατριωτισμό και μεγαλοϊδεατισμό, μέσα από τη ρητορική της διάσωσης της εθνικής οικονομίας, της εξόδου από τα μνημόνια, των κοινών εθνικών συμφερόντων και της εθνικής ανάπτυξης.

Τέλος, δεν θα μπορούσε να απουσιάζει από το πολιτικό παιχνίδι, το απαραίτητο πιόνι, το υπόλοιπο κράμα των κάθε λογής μικροαστών ελληναράδων που έσπευσε πρόθυμα να κουνήσει σημαϊάκια, να βαφτεί γαλανόλευκος καρνάβαλος και να συμμετάσχει περήφανος στα μακεδονικά πανηγυράκια. Τους συναντάμε καθημερινά γύρω μας, στις δουλειές, στους δρόμους, στα ΜΜΜ. Αυτοί που μια δεκαετία ραγδαίας υποτίμησης των ζώων μας δεν ήταν αρκετή για να αγγίξει τα οποιαδήποτε «εξεγερτικά» αντανάκλαστικά τους αλλά αναγνώρισαν στο μακεδονικό την ευκαιρία να αναστηλώσουν το χαμένο ηθικό τους προτάσσοντας τις εθνικιστικές και πατριωτικές φαντασιώσεις τους, κινούμενοι πλάι στους φασίστες και στο βαθύ κράτος.

Δεν είναι εθνικισμός;

Να μιλήσουμε τότε για το έθνος και το κράτος

Η έννοια του έθνους από την γέννησή της είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την δημιουργία των σύγχρονων εθνικών κρατών και αποτελεί τον βασικό τρόπο κοινωνικής και πολιτικής συγκρότησης και ομογενοποίησης στη βάση μιας φαντασιακής κοινότητας. Πρόκειται λοιπόν, για μια ιστορική κατασκευή των νεωτερικών χρόνων, η οποία δεν είναι αυθύπαρκτη, ούτε προϋπάρχει στο χώρο και στο χρόνο, αλλά σχετίζεται με την μετατροπή των πολιτισμικών χαρακτηριστικών (γλώσσα, θρησκεία, τρόπος ζωής κ.α) ή του κοινού εδάφους σε εθνικά χαρακτηριστικά με όρους πολιτικούς. Η εθνική ιδεολογία που παράγουν τα κράτη αναπαράγεται μέσα στην οικογένεια, στο σχολείο, στο στρατό, στο κυρίαρχο δημόσιο λόγο, τα media κλπ. Ο ενστερνισμός της δεν καθαγιάζεται από ένα άλλοθι αγάπης για την πατρίδα, καθώς κάθε έθνος – κράτος υπάρχει όχι μόνο για να ενώσει στο εσωτερικό αλλά και για να διαιρέσει και να διαφοροποιηθεί έναντι άλλων. Και ο τρόπος επιβολής του ενέχει τη διαρκή νομιμοποίησή του στα μάτια του πληθυσμού του, με όρους μαζικής προπαγάνδας, πειθούς και συναίνεσης από την μία, αλλά και κατασταλτικής πειθάρχησης μέσα από την εξασφάλιση του μονοπωλίου της βίας που διατηρεί για τον εαυτό του. Η κρατική εθνική ιδεολογία συγκροτεί και νομιμοποιεί τον εθνικισμό ως εργαλείο εξασφάλισης κοινωνική συνοχής και σταθερότητας για την επιβίωση και την ενδυνάμωση του κρατικού μηχανισμού και του κεφαλαίου, καθώς στηρίζεται στις σχέσεις αυστηρής κοινωνικής ιεραρχίας και εξουσίας, υπεροχής και επιθετικότητας έναντι άλλων εθνών.

Ο καπιταλισμός – όπως και το κράτος άλλωστε - όντας φύσει εξουσιαστική και ανταγωνιστική μορφή οργάνωσης, για να επιβιώσει πρέπει να ισχυροποιηθεί και να αναπτυχθεί πέρα από τα στενά όρια του σύγχρονου κράτους. Την ίδια στιγμή, τα κράτη εξακολουθούν να διατηρούν και σήμερα τον ρόλο τους όχι μόνο στην διαμόρφωση εθνικής συνείδησης αλλά και σε ο,τι αφορά στην συγκρότηση εθνικής στρατηγικής για την επέκταση, διατήρηση ή υπεράσπιση της κυριαρχίας τους εντός των γεωγραφικών περιοχών των συμφερόντων τους.

Δεν έχει τόση σημασία πόσο μικρή γεωγραφικά είναι μια χώρα, πόσο ασθενικός είναι ο καπιταλισμός που έχει αναπτυχθεί σε αυτήν, όσο το ποιά είναι η θέση της, οι πλουτοπαραγωγικές της πηγές, τι ρόλο μπορεί να αναλάβει στο πλαίσιο συμμαχιών αλλά και ποιες είναι οι βλέψεις του κράτους για εθνική ανάπτυξη και επέκταση του κεφαλαίου πέρα από τα γεωγραφικά του όρια. Έτσι, και το ελληνικό κράτος εκμεταλλεύεται την θέση του - αποτελώντας μάλιστα και το νοτιοανατολικό άκρο της Ευρώπης προς την Ανατολή- και διεκδικεί με κάθε πρόσφορο μέσο, επιτυχημένα ή μη, ανά τα χρόνια την βελτίωση της θέσης του στα βαλκάνια αλλά και στην λεκάνη της ΝΑ Μεσογείου. Όπως θα έκανε κάθε κράτος...

Δεν χωράμε στην εθνική ενότητα

Δεν υπάρχει κανένα «κακόμοιρο ελληνικό κράτος». Γιατί κάθε εθνικό κράτος δημιουργήθηκε για να ενώσει, με όρους κοινωνικού συμβολαίου, τους καταπιεσμένους με τους καταπιεστές τους. Γιατί διαμορφώνει μέσα σε συνθήκες ειρήνης πολεμικές μηχανές, στον πυρήνα των οποίων υπάρχουν χέρια και σώματα έτοιμα να σκοτώσουν μαζικά ή να σκοτωθούν για μια εθνική ιδέα, ξέροντας ακόμα κι ότι αυτή αφορά τα συμφέροντα των κυρίαρχων.

Ενάντια στο κράτος και στον εθνικισμό. Ενάντια στο εθνικό αφήγημα και τον παροξυσμό των μεγάλων εθνικών ζητημάτων, δεν ξεσηκωνόμαστε για τα μεγάλα “εθνικά συμφέροντα”... του κράτους και των αφεντικών. Καταπιεσμένες και εκμεταλλευόμενοι, να σταθούμε απέναντι στο κράτος και σε κάθε σχέση εξουσίας, εκμετάλλευσης και καταπίεσης βάσει φυλής, φύλου ή τάξης. Να επιτεθούμε στον κόσμο των αφεντικών, των τάχα «μικρών» και «μεγάλων», αντιπαλεύοντας τους ταξικούς μας εχθρούς από τα κάτω, ο ένας δίπλα στην άλλη, με αγώνες οριζόντιους, ακηδεμόνευτους και αυτοοργανωμένους. Να φτιάξουμε τους όρους της κοινωνικής συνύπαρξης διαμορφώνοντας κοινότητες αλληλεγγύης

**Ενάντια στο κράτος, τον καπιταλισμό και τους πολέμους τους
Κανένα έθνος δε μας ενώνει**

**ΕΧΟΥΜΕ ΤΑΞΙΚΟ – ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ
με τα αφεντικά, τους φαβίστες και τις συμμαχίες τους**

**ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ**

Αντίστροφη Μέτρηση

στα περίξ της Πατησίων

antistrofi-metrisi.espivblogs.net | antistrofi_metrisi@espiv.net